

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2474/2021
24.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славен Ковачевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Маша Лекић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5096/20 од 15.01.2021. године, у седници одржаној 24.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5096/20 од 15.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3981/18 од 21.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да стан у ...у ул. ... бр. .. изграђен на к.п. бр. .. ЛН бр. .. КО ..., не представља заоставштину пок. ВВ, бив. из Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац власник стана у ... у ул. ... бр. .. изграђен на к.п. бр. .. ЛН бр. .. КО ..., што би тужена била дужна да призна и трпи да тужилац ово своје право упише код надлежне РГЗ-СКН Ћуприја, на основу ове пресуде без њеног даљег питања и одобрења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 248.250,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужене за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од дана пресуђења до дана извршности.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5096/20 од 15.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и утврђено да је тужилац власник ½ идеалних делова стана који се налази у ... у ул. ... бр. .. изграђена на к.п. бр. .. ЛН бр. .. КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи да тужилац своје право може уписати код надлежног Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Ћуприја на основу ове пресуде, без њеног даљег питања и одобрења, док је у

преосталом делу који се односи на утврђивање да је тужилац власник $\frac{1}{2}$ идеалног дела истог стана захтев тужиоца одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен захтев тужене којим је тражила да се обавезе тужилац да јој на име трошкова поступка исплати 248.250,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбачена је, као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става четвртог изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се посебно ревизијом не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је син, а тужена супруга сада пок. ВВ. Тужена је, као поклонодавац са ВВ, као поклонопримцем закључила уговор о поклону 01.07.1993. године, на коме су потписи оверени од стране суда 13.09.1993. године, чији је предмет био једнособан стан бр. ..., површине 43 м², на XII спрату стамбене зграде, која се налази у ул. ... бр. .. у ..., који је стекла на основу уговора о откупу, при томе је задржала право доживотног коришћења истог. Истог дана, 01.07.1993. године ВВ је, као поклонодавац са тужиоцем, као поклонопримцем, закључио уговор о поклону истог стана, на коме су потписи оверени од стране суда 13.09.1993. године, при томе задржавши право доживотног коришћења њега и његове супруге, тужене. Након тога, тужилац је 02.02.2002. године пуномоћјем, овереним пред Генералним конзулатом ДЗ СЦГ у Немачкој, овластио ВВ да може у његово име и за његов рачун продати стан, који је био предмет уговора о поклону, као и да у име и за рачун тужиоца купи други стан у Тужилац је након тога, пуномоћјем овереним пред Генералним конзулатом ДЗ СЦГ у Немачкој 11.03.2005. године овластио свог оца да у његово име и за његов рачун прода стан, који је био предмет уговора о поклону, прими купопродајну цену, овери уговор пред надлежним судом и предузме све правне и фактичке радње у циљу реализације купопродаје пред надлежним судским и управним органима, да изврши пренос претплатничког права код надлежне службе Телекома, као и да купцу да сагласност за укњижбу и овласти га да отвори рачуну код пословне банке, преко кога ће бити извршен пренос средстава остварених уговором о купопродаји, као и да средствима са рачуна може неограничено располагати. На основу овог пуномоћја ВВ је 23.05.2005. године у име и за рачун тужиоца, као продавца, закључио уговор о купопродаји стана, који је био предмет уговора о поклону за купопродајну цену од 41.400 евра, који износ му је исплаћен на руке 23.05.2005. године. Након тога, ВВ је, као купац са ГГ и ДД, као продавцима, 02.09.2005. године закључио уговор о куповини предметног стана, стана број ..., који се налази у ..., у ул. ...

број .. на другом спрату, укупне површине 53,58 м² са припадајућим подрумом и гаражом, за који је купопродајну цену исплатио из средстава остварених продајом стана, који је био предмет уговора о поклону, у коме је живео до смрти ...2013. године. Пред Првим основним судом у Београду покренут је поступак расправљања заоставштине пок. ВВ, који је прекинут решењем Другог основног суда у Београду од 05.04.2016. године, до окончања овог поступка.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд, пошто је утврдио да предметни стан представља заоставштину пок. оца тужиоца, а супруга тужене одбио је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник предметног стана, применом члана 20. Закона о основама својинскоправних односа.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца, преиначио првостепену пресуду у делу у коме је одлучено о захтеву тужиоца за утврђење права својине на предметном стану, делимично усвојио захтев тужиоца и утврдио да је исти власник са $\frac{1}{2}$ дела на предметном стану, сматрајући да предметни стан представља заоставштину пок. ВВ, оца тужиоца, а супруге тужене, те да тужиоцу, сходно члану 9. став 1. и 2. Закона о наслеђивању, као законском наследнику пок. ВВ у првом наследном реду припада право својине са $\frac{1}{2}$ идеалних делова на предметном стану.

По оцени Врховног касационог суда, супротно наводима ревизије, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду у делу у коме је одлучено о захтеву тужиоца за утврђење права власништва на предметном стану и утврдио да је тужилац по основу наслеђа иза оца пок. ВВ сувласник са $\frac{1}{2}$ дела на истом стану, правилном применом материјалног права.

Чланом 9. став 1. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“ бр. 746/95, 101/03 и 6/15), прописано је да први наследни ред чине оставиоचेви потомци и његов брачни друг, док је ставом 2. истог члана прописано да оставиочева деца и брачни друг наслеђују на једнаке делове. Чланом 212. став 1. истог закона прописано је да заоставштина прелази по сили закона на оставиочеве наследнике у тренутку његове смрти.

Код утврђеног да предметни стан представља заоставштину пок. ВВ, оца тужиоца, а супруга тужене, па како су странке законски наследници иза пок. ВВ, то је правилан закључак другостепеног суда да је тужилац по основу наслеђа иза пок. оца сувласник са $\frac{1}{2}$ дела на предметном стану. Наиме, у смислу члана 212. Закона о наслеђивању заоставштина умрлог прелази по сили закона на његове наследнике у тренутку његове смрти, у висини наследних делова који им по закону припадају у смислу члана 9. Закона о наслеђивању, са правом да ступе у државину заоставштине, тј. да се понашају као сувласници. Стога, супротно наводима ревизије, другостепени суд је у овом поступку могао да утврди право сувојине тужиоца на предметном стану по основу наслеђа, јер суд није везан правним основом.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужене, као неосновану и одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

Правилно је одлучио другостепени суд када је сразмерно успеху у спору одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка, правилном применом члана 153. став 2. ЗПП.

Одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да се не ради о нужним односно неопходним трошковима, применом члана 165. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић